అర్హత

"ఇదిగో! నా పెన్షన్ బుక్కి లా ఇవ్వు!" హాల్లోనుంచే ఓ కేక పెట్టారు పరంధామయ్యగారు. ఆయన భార్య పార్వతమ్మగారు పెన్షన్ పుస్తకం తెచ్చి యిస్తూ-

"ఇంత ఎండలో వెళ్ళకపోతే కాస్త చల్లబడ్డాక వెళ్ళకూడదూ?" అంది.

"ఆఁ! ఏపాటి ఎండలే" అనేసి కండువా సరిచేసుకుంటూ చెప్పులు తొడుక్కుని గుమ్మం దాటారు పరంధామయ్యగారు.

ఏపాటి ఎండలే అని భార్యతో అనడమైతే అన్నారుగానీ ఆయనకా ఎండలో నడవడం కాస్త యాతనగానే వుంది.

'కానీ తప్పదు' అనుకుంటూ మెల్లగా నడుస్తున్నారు.

"నమస్కారం మాస్టారూ!"

పరధ్యాన్నంగా నడుస్తున్న పరంధామయ్యగారు తృళ్ళిపడి చూశారు.

ఆయన పక్కగా ఓ కారు ఆగి వుంది. అందులోంచి ఒక యువకుడు దిగి-

"నమస్కారం మాస్టారూ!" మళ్ళీ అన్నాడు.

"నమస్కారం! మీ...రు..?"

"నేను మాస్టారూ! మురారిని!"

"అలాగా!" అన్నారు పరంధామయ్యగారు. కానీ ఆయన అతన్ని గుర్తుపట్టలేదని ఆయన మొహం చూస్తుంటేనే తెలిసిపోతోంది.

"మీరు...నన్ను గుర్తుపట్టలేరు" నవ్వుతూ అన్నాడతను.

"కళ్ళు సరిగ్గా ఆనడంలేదు నాయనా! జోడు మార్చాలి" మెల్లగా అన్నారు.

కానీ ఆయన మనసులో జ్ఞాపకాల పుటల్ని తిరగేస్తూనే ఉన్నారు.

"నేనండీ! మీ వారాలబ్బాయిని. మీ ప్రియశిష్యుణ్ణి. ఇంకా చెప్పాలంటే మీ పెద్ద కొడుకుని. మీ ప్రకాశం స్నేహితుణ్ణి" నవ్వుతూ అన్నాడు మురారి.

"ఓ నువ్వా మురారీ! గుర్తుపట్టలేకపోయాను సుమా" నొచ్చుకున్నారు పరంధామయ్యగారు.

"ఫరవాలేదు మాస్టారూ! ఎప్పుడో చూశారు... గుర్తుపట్టడం కాస్త కష్టమే. ఆఁ అన్నట్టు యింత ఎండలో ఎక్కడికి బయల్దేరారు?" అన్నాడు మురారి.

పరంధామయ్యగారు చెప్పారు.

"రండి నా కార్లో డ్రాప్ చేస్తాను" డోర్ తీసి పట్టుకుంటూ అన్నాడు మురారి.

మొహమాటపడుతూనే చెప్పారు పరంధామయ్య గారు.

"ప్రకాశం ఏం చేస్తున్నాడు?" అడిగాడు మురారి.

"ఎమ్. ఏ. పాసై ఉద్యోగం దొరక్క ఏవో కొన్ని ట్యూషన్స్ చెప్పుకుంటున్నాడు. నైట్ కాలేజీలో ఓ సబ్జెక్టు చెప్తున్నాడు" చెప్పారు పరంధామయ్యగారు.

"అయ్యో! ఉద్యోగం దొరకలేదా!" బాధగా అన్నాడు మురారి.

పరంధామయ్యగారు మాట్లాడలేదు—

"నువ్వేం చేస్తున్నావ్? పెళ్ళయిందా? పిల్లలెందరు?" అన్నారు నిమిషం తరువాత.

మురారి చెప్పాడు.

తన ప్రియశిష్యుడు మంచి పొజిషన్‌లో వున్నాడని విన్న పరంధామయ్యగారు చాలా సంతోషించారు.

కారు మెల్లగా సాగిపోతుంటే మురారి మనసునిండా ఆలోచనలు ఈగల్లా ముసిరేస్తున్నాయి. గతం అతని కళ్ళ ముందు నిల్చింది.

పరంధామయ్యగారు విజయవాడలో ఓ హైస్కూల్లో మేథ్స్ టీచర్! వ్యక్తిగతంగా చాలా మంచివారు. వారి ఇల్లాలుకూడా దొడ్డ మనిషి.

వారిద్దరి ఏకైక సంతానమే ప్రకాశం. అదీ వారికి వయసు మళ్ళాక పుట్టాడు.

అతని క్లాస్ మేట్ మురారి అతనికి ప్రాణస్నేహితుడు కూడా.

మురారి పేదవాడు. చాలా తెలివిగలవాడు. అందుకే అతనికి చదివే అవకాశం లేకపోయినా, పరంధామయ్యగారు అతన్ని ప్రోత్సహించి పై చదువులకు అవకాశం కలిగించారు.

తన స్థితిగతులు అంతంతమాత్రమే కనుక ఎంతోమంది సాటి టీచర్లని అతనికి సహాయం చెయ్యడానికి ఒప్పించారు. అందరి యిళ్ళలో వారాలు యిప్పించారు. తను ఇంట్లో రెండు రోజులు కాబోలు భోజనం పెట్టడమేగాక తమ ఇంట ఆశ్రయం కూడా ఇచ్చారు.

ఒకసారి ఫీజుకి తనదగ్గర లేక సిగ్గుపడుతూనే పరంధామయ్యగార్ని అడిగాడు మురారి. సమయానికి ఆయన దగ్గరా లేకపోవడంతో భార్య మెళ్ళోవున్న నాంతాడు తాకట్టుపెట్టి డబ్బు యిచ్చారు పరంధామయ్యగారు.

ఆ సంఘటన జీవితంలో మరవలేదు మురారి. ఆ తరువాత అతని చదువైపోయి ఉద్యోగాన్వేషణలో పడి వూరు వదిలేశాడు.

కాల ప్రవాహంలో సంవత్సరాలు దొర్లిపోయాయి.

కొన్నాళ్ళు ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరిగాయి పరంధామయ్యగారు, మురారిల మధ్య.

కొన్నాళ్ళకి అవీ ఆగిపోయాయి. తను ప్రభుత్వ సహాయంతో ఫారిన్ వెళ్ళిరాగానే ఒక పెద్ద ఆఫీసులో పెద్ద ఆఫీసర్ గా అపాయింట్ అయ్యాడు మురారి.

వెంటనే వివరాలతో గురువుగారికి ఉత్తరంరాసి మొదటి జీతం అందుకుని తన నాదుకున్న పరంధామయ్యగారి కుటుంబానికి ఒట్టలుకొని పంపాడు.

కానీ అవి తిరిగి అతన్నే చేరుకున్నాయి. కారణం పరంధామయ్యగారు విజయవాడలో ఉన్నదీ మన్నదీ అమ్మేసి ఈ వూరు వచ్చేశారు.

ఆ తరువాత పరంధామయ్యగారికోసం ఎంతో గాలించాడు మురారి.

ఆయన ఉనికి కనుక్కో—లేకపోయాడు.

ఇన్నాళ్ళకి ఆయన కనిపించారు.

అతని ఆనందం వర్ణనాతీతం.

ఎలాగయినా ఆయనపట్ల విశ్వాసం ప్రకటించుకోవాలన్న తపన ప్రారంభమైంది.

ఆయన డబ్బుగా తీసుకోరని మురారికి తెలుసు. అందుకే ఆయనకెలా సహాయం చెయ్యాలా అని ఆలోచించిన అతనికి మెరపులాంటి ఆలోచన వచ్చింది.

"మాస్టారూ!" హఠాత్తుగా అన్నాడు మురారి.

"ఏమిటి నాయనా!"

"ప్రకాశం, పిన్నిగారూ బావున్నారా?" అన్నాడు.

"ఆ! బానే వున్నారు మురారీ!" పరంధామయ్యగారు చిన్నగా నవ్వి అన్నారు.

"ఒకమాట చెప్తాను వింటారా?" అర్థించాడు మురారి.

"చెప్పా?"

"మా ఆఫీసులో ఓ మంచి పోస్టు ఖాళీగా వుంది. దానికి మన ప్రకాశాన్ని అప్లయి చెయ్యమనండి. తప్పకుండా అతనికా ఉద్యోగం వచ్చేలా చూస్తాను" అన్నాడు మురారి.

పరంధామయ్యగారి కళ్లుతళుక్కుమన్నాయి. ఉద్యోగం కోసం కొడుకుపడే ఆరాటం గుర్తొచ్చిందాయనకి.

"నిజంగా యిప్పించగలవా మురారీ!" అన్నారు ఆశగా.

"తప్పకుండా మాస్టారూ! అది నా చేతిలో పనే!" మనస్ఫూర్తిగా అన్నాడు మురారి.

నిజంగా అతను తల్చుకుంటే మూడునిమిషాల్లో వేయించగలడా ఉద్యోగం.

అప్లికేషన్ యివ్వవలసిన రోజు తెలుసుకుని మురారికి మరోసారి కృతజ్ఞతలు తెలుపుకున్నారు పరంధామయ్యగారు.

* * *

ఇంటికి రాగానే యీ సంతోషవార్త భార్య చెవిని వేశారు పరంధామయ్యగారు.

పార్వతమ్మగారి ఆనందం వర్ణనాతీతం. ప్రకాశంకూడా చాలా సంతోషించాడు.

ఆ సమయానికి పరంధామయ్యగారి తమ్ముడుకూడా అక్కడే వున్నాడు.

"అన్నయ్యా! ప్రకాశం ఎలానూ ఉద్యోగం చేస్తూనే ఉన్నాడు కదా. ఆ ఉద్యోగం మన హరికి ఇప్పించకూడదూ?" అన్నాడు బ్రతిమాలుతున్నట్టు.

పార్వతమ్మగారు ముఖం చిట్లించింది. "బావుంది. మన వాడికి కాకుంటే మా తమ్ముడి కూతురు సుజాత కిప్పించండి - కాబోయే కోడలు కూడాను" అంది నిర్మోహటంగా.

పరంధామయ్యగారి నోట పచ్చి వెలక్కాయ పడ్డట్టయింది.

మరునాడు యెలా తెలిసిందో పరంధామయ్యగారి బాబాయి కొడుకు, పార్వతమ్మగారి చెల్లెలు తమ తమ పిల్లలతో వచ్చిపడ్డారు, మా కిప్పించమంటే మా కిప్పించమని.

కొయ్యబారిపోయారు పరంధామయ్యగారు. యీ ఉద్యోగం ఎవరికిప్పించాలి? అందరూ దాదాపు తమలాంటి స్థితిగతులున్నవారే!

'ఎవరికి స్తే ఎవరికోపాలొస్తాయో...అసలు అందరినీ కాదని తమకొడుకే వేయించుకుంటే సరి. తనకుమాలిన ధర్మం ఎందుకు?' అనుకున్నారు.

కానీ...వచ్చినవాళ్ళు ఆయన్ని ఊపిరి పీల్చుకోనివ్వ లేదు. "మురారి మీ శిష్యుడే కనుక మరొకసారి ప్రకాశానికి యిప్పించుకోవచ్చు. ఈసారి మా పిల్లకిమ్మనండి" అన్నారు ఎవరికివారే.

'అసలా ఉద్యోగం సంగతి మురారి నా కెందుకు

చెప్పాలి? చెప్తేమాత్రం తను తమ్ముడి ఎదుట భార్యకు ఎందుకు చెప్పాలి? తను చెప్తేమాత్రం తమ్ముడు ఆ ఉద్యోగం తన కొడుక్కిప్పించమని ఎందుకు అడగాలి!' ఇలా కుంతిలా కాసేపు వాపోయాడు పరంధామయ్యగారు.

ఆపై కొడుకు, సలహామేరకు "నాలుగు అప్లికేషన్స్ పూర్తిచేసి మురారికిస్తే అతగాడు ఎవరికి ఉద్యోగం యిస్తే వారికా ఉద్యోగం" అని నిర్ణయించారు.

"నీ కొడుకు పేరు తెలిసిన మురారి అతనికి కాదని మరొకళ్ళకి ఇస్తాడా?" అన్నారెవరో.

"అలా కాదు! ఎవరికి అర్హత వుందో వాళ్ళకి ఇమ్మందాం. అందరూ గ్రాడ్యుయేట్స కదా! వారి వారి తెలివి తేటలు పరీక్షించి ఆ ఉద్యోగానికి ఎవరు అర్హులో వారికి ఇస్తాడు" అన్నారు పరంధామయ్యగారు

"మరి ప్రకాశం పోస్టుగ్రాడ్యుయేట్ కదా?" తన అనుమానం బయటపెట్టింది పార్వతమ్మగారి చెల్లెలు.

"వారు కోరింది గ్రాడ్యుయేషనేగా?" అంది పార్వతమ్మగారు.

కాసేపు తర్జన భర్జనలయ్యాక నాలుగు అప్లికేషన్ ఫారమ్స్ ఇచ్చి ప్రకాశానిదికూడా గ్రాడ్యుయేషన్‌గానే తలచి వారి వారి అర్హతలు—అంటే మార్కులు వగయిరాలు చూసి ఉద్యోగం ఇమ్మనాలని నిర్ణయించుకున్నారు పరంధామయ్యగారు.

* * *

ఎండ మాడిపోతోంది.

నాలుగు అప్లి కేషన్లు పట్టుకుని మురారి దగ్గరికి బయలు దేరారు పరంధామయ్యగారు.

అంత ఎండలో నడవడం ఆయనకి కష్టంగా వుంది. అయినా అలాగే వెళ్తున్నారు.

"రిక్షా సర్!" అన్నాడో రిక్షా అతను ఉత్సాహంగా.

క్షణం రిక్షా ఎక్కాలనిపించిం దాయనకి. కానీ ఆయన దగ్గర చిల్లర లేదు ఓ పదిరూపాయలనోటు జేబులో వేసుకుని బయలు దేరారాయన-అందుకే.

"వద్దు బాబూ!" అనేశారు.

"ఎక్కండి సార్! ఎండ మాడిపోతోంది" స్వచ్ఛంగా ఉందతని మాట.

పరంధామయ్యగారి మనసు కాసేపు ఊగిసలాడింది. ఆయన వార్ధక్యం రిక్షా ఎక్కమనే హెచ్చరించింది.

"కానీ...చిల్లర లేదు" గొణిగినట్టు అన్నాడు.

"ఎంత కావాలి సర్?"

"పదిరూపాయల నోటుకి!"

"నేనిస్తాను" అన్నాడు రిక్షా అతను.

పరంధామయ్యగారు రిక్షా ఎక్కి కూర్చున్నారు.

కాస్సేపట్లో రిక్షా గమ్యం చేరింది.

పరంధామయ్యగారు రిక్షా దిగి—

"ఏం ఇమ్మన్నావ్?" అన్నారు నోటుతీస్తూ.

"మీకు తోచినంత ఇవ్వండి" అన్నాడతను.

సీటు దిండుకిందనుంచి ఓ పుస్తకంతీసి అందులోంచి చిల్లర నోట్లు లెఖ్కపెట్టి పరంధామయ్యగారికి ఇచ్చాడు.

చిల్లర చూసుకుంటూ "ఆ పుస్తకం ఏమిటి?" అన్నారు పరంధామయ్యగారు యధాలాపంగా.

"నా బియ్యే సర్టిఫికెట్స్ సర్!" తాపీగా అన్నాడతను. "ఏమిటీ?" తృళ్ళిపడ్డారు పరంధామయ్యగారు.

"నా సర్టిఫికెట్స్ అన్నీ ఆ పుస్తకంలో దాచాను సర్!"

"గ్రాడ్యుయేట్ అయివుండి రిక్షా తొక్కుతున్నావా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగారాయన.

"తప్పేముంది సర్! పొట్టపోసుకోవడానికి నీతైన ఏ వృత్తి అయితే మాత్రమేమిటి" ఆత్మస్థయిర్యం తొణికిసలాడుతోందతని గొంతులో.

"ఉద్యోగాలకోసం ప్రయత్నించకూడదూ?" మెల్లగా అన్నారు పరంధామయ్యగారు.

"ఎందుకు చెయ్యలేదు సర్! కనిపించిన వాటన్నింటికీ అప్లయిచేసి యిప్పటికే చాలా డబ్బు ఖర్చుచేశాను. కానీ ఏ ఉద్యోగమూ నా కాయులకూడా రాలేదు. ఇంక యిలా కాదనుకుని రిక్షా లాగడం మొదలుపెట్టాను. ఫరవాలేదు. ఒంట్లో సత్తువ ఉండాలేగానీ...కూటికీ గుడ్డకీ లోటుండదు.

"ఇన్నాళ్ళు కష్టపడి చదివినందుకు ఫలితంగా యీాని

వర్సిటీ నాకిచ్చిన డిగ్రీకన్నా... ఈ రిక్షానే నాకాస్త అన్నం పెడుతోంది" అదోలా అన్నాడు రిక్షా అతను.

అతని మాటలకి తెల్లబోయారు పరంధామయ్య గారు.

"ఎస్. సి...ఎస్. టి. వారికి ఉద్యోగాలు తేలిగ్గానే దొరుకుతాయేమో!" అనుమానంగా అడిగారు.

రిక్షా అతను ఓసారి పరంధామయ్యగారికేసి చురుగ్గా చూసి, ఆపై తేలిగ్గా నవ్వేసి—

"అదెంతవరకు నిజమో నాకు తెలియదుగానీ ... ఆ అర్హత, అదృష్టం నాకు లేవు సర్!" అన్నాడు.

"అంటే...?"

"అంటే...ఏముంది! నేను మీరనుకున్నట్టు, ఎస్. సి.ని గానీ, ఎస్. టి. ని గానీ కాదు. పైగా అన్నింటికీ మచ్చలా కనిపించే యిదికూడా నా మెళ్ళో వుంది."

చొక్కా లోపల్నించి జంధ్యం తీసి చూపించాడు రిక్షా అతను.

తృళ్ళిపడ్డారు పరంధామయ్యగారు.

కాస్తయినా ఆలోచించకుండా తనలా అడిగినందుకు కాస్త సిగ్గుపడ్డారు కూడా.

"సారీ! ఏమనుకోకు నాయనా!" నొచ్చుకుంటూ అంటున్న ఆయన్ని చూసి తేలిగ్గా నవ్వేశాడు అతను.

"ఫరవాలేదు సర్! అది మీ తప్పుకాదు. బ్రాహ్మణ పుటక పుట్టి రిక్షా లాగుతావా అని ఎంతోమంది నన్ను అస

హ్యించుకున్నారు. కానీ నా ఉద్దేశంలో ఏ కులమయినా, ఏ మతమయినా నీతైనపని ఏదయినా చెయ్యొచ్చు. అందుకే నేనెవరిమాటలు పట్టించుకోను. వస్తాను సర్!" అలా ఆయన్ని అయోమయావస్తలో పడేసి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆలోచిస్తూ ఆఫీసులో అడుగుపెట్టబోయారు పరంధామయ్యగారు.

"సర్..." పరుగున వచ్చాడు రిక్షా అతను.

"ఏమిటి?" అన్నాడు పరంధామయ్యగారు.

"మీ బేగ్!" ఆయన కందించాడతను.

"ఓ! మర్చిపోయాను. చాలా థ్యాంక్స్ బాబూ, ఇప్పుడివి లేకపోతే చాలా గొడవయ్యేది! అందులో అప్లికేషన్ ఫారమ్సేకాదు. ఇంకా చాలా డిగ్రీలు, గట్రా వున్నాయి" కృతజ్ఞతగా అన్నారు పరంధామయ్యగారు.

"అవును. చూశాను సర్! అందుకే పరుగునవచ్చాను. మరి నే వెళతానుసర్" వినయంగా అన్నాడు రిక్షా అతను.

"అలాగే! ఆ చేతిలో ఏమిటి?"

"ఇన్నాళ్ళ తరువాత నా డిగ్రీ చరిత్రచెప్తుంటే ఎందుకో ఓసారి ఆ కాయితాలన్నీ చూసుకోవాలనిపించింది. అవి చూస్తుంటేనే మీ సంచి కనిపించి కంగారుగా ఈపుస్తకంతో సహా వచ్చేశాను" నవ్వుతూ అన్నాడు రిక్షా అతను

"నమస్కారం మాస్టారూ!" మురారి పరంధామయ్యగార్ని చూసి గబగబ దగ్గరికొచ్చాడు.

"అప్లికేషన్ తెచ్చారా? ప్రకాశాన్నికూడా ఓసారి తీసుకురాకపోయారా?" ఆతృతగా అన్నాడు మురారి.

"తెచ్చాను మురారీ! కానీ...ప్రకాశానిది కాదు" గంభీరంగా పలికిందాయన స్వరం.

"మరి!?"

"నా కొడుకులాంటి మరో అతనికి యీ ఉద్యోగం చాలా అవసరం. దయచేసి నువ్విస్తానన్న ఉద్యోగం అతని కివ్వు."

"మాస్టారూ!" వింతగా చూశాడు మురారి.

"అవును మురారీ! ఆ ఉద్యోగానికి అర్హుడు మరో వ్యక్తి! అలాచేస్తే మనపని నరుడూ, నారాయణుడూ కూడా మెచ్చుతారు" స్థిరంగా పలికిందాయన గొంతు. ఇప్పుడు ఆయన మనసులో ఎవరికిస్తే ఎవరికి కోపాలొస్తాయో అన్న ఆలోచన లేశమయినా లేదు. ఒకటే ధ్యేయం! అవసరం, అర్హత ఉన్నవాడికే ఉద్యోగాలు ఇవ్వాలి.

సరదా కోసం, కాలక్షేపం కోసం ఉద్యోగాలు కోరే వారికన్నా ప్రతి కుటుంబంలోనూ అవసరానికే ఉద్యోగం చెయ్యాలనుకునేవారి కివ్వాలి. అదే ఆయన ఆలోచన.

"ఎవరు మాస్టారూ మీ కొడుకులాంటివారు?" అయోమయంగా అన్నాడు మురారి.

"ఇదిగో ఇతనే!" అంటూ రమేష్ అతని చేతిలోని పుస్తకం అందుకుని మురారి చేతిలో పెట్టారు పరంధామయ్య గారు.

రిక్షా అతను తెల్లబోయాడు.

సర్టిఫికెట్లన్నీ చూసిన మురారి ముఖం వికసించింది—"ఓ! వెరీగుడ్! వెరీ ఇంటెలిజెంట్ హి యీజ్!"

"అవును మురారీ! ఇతనే ఆ ఉద్యోగానికి అర్హుడు! అతనికిస్తే నా కొడుకిచ్చిన దానికన్నా సంతోషిస్తాను" మనస్ఫూర్తిగా అన్నారు పరంధామయ్యగారు.

"తప్పకుండా మాస్టారూ! మీరు చెప్పారంటే దానికేదో పెద్దకారణమే వుండి వుంటుంది. రండి" అంటూ వాళ్ళని తన ఆఫీసు రూమ్‌లో కూర్చోపెట్టి—

"మిష్టర్ విజయ్! మా మాస్టారు మిమ్మల్ని తన కొడుకుగా భావించారంటే...నిజంగా మీరు చాలా అదృష్టవంతులు. ఇవాళే అఫిషియల్‌గా ఆర్డర్సు పంపుతాను. వెంటనే వచ్చి జాయినవండి" అనేసి పదినిముషాలు కూర్చోమని చెప్పి మరో గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు మురారి.

"సర్!" రిక్షా అతను...కాదు ... విజయ్ పరంధామయ్యగారి కాళ్ళమీద పడిపోయాడు.

"ఛ! విజయ్! ఏం పని" అతన్ని లేవదీసి ఆప్యాయంగా హృదయానికి హత్తుకున్నారు పరంధామయ్యగారు.

"మీరు...మీరు దేవుళ్ళు సర్! మీ స్వంత కొడుకిరావల్సిన ఉద్యోగం అరగంటయినా పరిచయం లేని...యీ రిక్షావాడి కిప్పిస్తున్నారా!" అతని కళ్ళు నీళ్ళతో నిండాయి.

"ఇంక మాట్లాడకు విజయ్! ఈ బేగ్‌లోవున్న నాలుగు

అప్లికేషన్స్‌కన్నా నీ డిగ్రీ బలమే ఎక్కువ. నీలాంటివారే నయ్యా దేశానికి వెన్నెముకలు! ఎంత పెద్దచదువులు చదివినా వారికి తగ్గ ఉద్యోగం కోసం ఆరాటపడేవారేగానీ నీలా శ్రమకి, శరీర కష్టానికి విలువ యిచ్చేవారెంతమంది ఉన్నారు? వీటి అన్నింటితో బాటు మంచి తెలివి తేటలున్నాయని నీ డిగ్రీయే చెప్తోంది! అందుకే ఈ ఉద్యోగానికి నువ్వే అర్హుడివి! విష్‌యు బెస్టాఫ్ లక్!" కళ్ళు నీటితో నిండుగా మనస్ఫూర్తిగా అన్నారు పరంధామయ్యగారు.

ఆయన కిప్పుడు ఎంతో శాంతిగా వుంది. జీవితంలో ఎన్నడూ పొందనంత హాయిని అనుభవించారాయన.

(ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక)

(•—•)